

En el **partit** d'ahir va quedar clar, definitivament, que **Raul** és el xiquet mimat de la *selección*. En el tan solvent i espectacular partit davant d'**Ucraïna**, l'absència de l'aveciat no es notà gens ni mica. Tot i això, sense demostrar res al camp, ahir va rebre el premi de ser titular contra França amb uns pretextos ben ximpls: per la seua veterania i perquè va posar un golet important —que no decisiu— contra Tunísia. I, en fi, perquè és el mimat de certa premsa i de certs poders fàctics del gremi. Ahir, el madrileny, no va fer res de res, tal com auguraven alguns entesos. La **destroça** fou total: la inclusió del mimat obligà Aragonés a reorganitzar les línies i a sacrificar a gent tan en forma com Marcos Senna o Luis Garcia. I errà del tot. Quan l'entrenador intentà corregir-ho, ja era massa tard i, no sols això, també contraproduent perquè, amb les forces tan igualades, i en qüestió de minuts, Aragonés s'arribà en el recanvi de tres jugadors: Reyes i Joaquin primer, i Senna (per Xavi!) poc després. Massa jugadors en tant poc de temps: és de llibre, i de sentit comú, que tants canvis de cop podrien gelar el joc de l'equip. Com va passar. Es va perdre el control del centre del camp i tot era jugar a la desesperada. En definitiva, una altra vegada la *selección* i la seua premsa escenifiquen un **esperpento** valleinclanesc i moren en vuitens. A més d'això, fou eliminada amb fatxenderia (mireu els vídeos previs al partit dels jugadors francesos), pel seu veí del nord. I, mentrestant, Ucraïna en quarts. És molt difícil, però si Ucraïna arribara a les semifinals, o més enllà, l'*esperpento* seria total.

